

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bečkové v právní věci žalobce: **P. J.**, zast. JUDr. Liborem Fiedlerem, advokátem se sídlem Palackého tř. 223/5, Nymburk, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2017, čj. 028080/2017/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, čj. 51 A 9/2017-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Nymburk (dále jen „městský úřad“) ze dne 29. 12. 2016, čj. 070/60986/2016/Čer, byl mj. žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), který měl spáchat úmyslným narušením občanského soužití vyhrožováním újmou na zdraví, čehož se měl dopustit v úmyslu přímém tím, že dne 24. 7. 2016 v době kolem 10:30 hod v objektu bývalého statku Mcely vyhrožoval M. N. (dále jen „oznamovatel“) újmou na zdraví přinejmenším výrokem ve smyslu, že „skončí jako ten poslední, že pak taky bude pít brčkama jako on“, který byl doprovázen výhrůžným gestem, rukou zaťatou v pěst, v bezprostřední blízkosti obličeje oznamovatele. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2017 v rozsahu napadených výroků zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[5] Podle stěžovatele vzal krajský soud skutkový stav za prokázaný na základě výpovědi svědkyně H., videozáznamu pořízeného mobilním telefonem svědkyní a výpovědi oznamovatele. Podle stěžovatele je však výpověď svědkyně nevěrohodná, neboť v době incidentu s ním vedla dlouhodobý spor o péči k jejich nezletilým dětem, dále je svědkyně v blízkém vztahu s oznamovatelem a rovněž zamlčovala protiprávní jednání oznamovatele, který měl fyzicky bránit stěžovateli odjezdu z místa incidentu, což ostatně sám oznamovatel potvrdil. K věrohodnosti svědkyně a použitelnosti videozáznamu stěžovatel dále konstatoval, že svědkyně předložila v rámci trestního oznámení na stěžovatele videozáznam ze dne 24. 7. 2016, na němž měl být zaznamenán předmětný incident. Tento záznam však v řízení před městským úřadem při svém výsledku dne 13. 10. 2016 nedodala, přestože k tomu byla vyzvána. Následně pouze dodala videozáznam, na němž nebylo zaznamenáno jednání, které je stěžovateli kladeno za vinu. Výpověď oznamovatele je podle stěžovatele rovněž nevěrohodná, neboť vypovídal v postavení obviněného, byl přítelem svědkyně a ve své výpovědi připustil, že fyzicky bránil stěžovateli v odjezdu z místa incidentu; za své jednání ovšem nebyl oznamovatel postižen.

[6] Stěžovatel v této souvislosti zdůraznil, že žalovaný a krajský soud se nedostatečně vypořádali s námitkou nevěrohodnosti svědkyně, neboť se omezili pouze na konstatování, že její výpověď *„se nejeví jako připravená, do všech podrobností dohodnutá s oznamovatelem tak, aby byly jejich výpovědi totožné, jejich výpovědi korespondují v podstatných bodech“*.

[7] Dle stěžovatele se krajský soud rovněž nedostatečně vypořádal s námitkou, že svědkyní předložený videozáznam je nekompletní. Krajský soud pouze konstatoval, že pokud by videozáznam postihoval celý incident a prokazoval nevinu stěžovatele i oznamovatele, nezaslala by policie městskému úřadu oznámení o přestupcích těchto dvou osob.

[8] Dále stěžovatel krajskému soudu vytkl, že odmítl provést navržené důkazy, a to zejména výslech policisty P. Z., který by se vyjádřil k videozáznamu, a provedení IT expertizy SD karty. Tyto důkazy by přitom potvrdily nevěrohodnost svědkyně a neúplnost předloženého videozáznamu. Pokud krajský soud odmítl provést tyto důkazy, nelze vytýkat stěžovateli, že neunesl důkazní břemeno.

[9] Stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil.

[10] Žalovaný uvedl, že stěžovatel o probíhajícím sporu mezi ním a svědkyní věděl, a tedy mohl a měl své jednání přizpůsobit této skutečnosti a chovat se způsobem, který by

pokračování

nezavdal jakoukoli příčinu k tomu, aby jeho jednání bylo vnímáno jako porušující běžné občanské soužití. Žalovaný dále podotkl, že ze zjištění správních orgánů, jakož i výpovědi stěžovatele vyplývá, že to byl právě stěžovatel, kdo svým jednáním celý konflikt inicioval.

[11] K stěžovatelem namítanému videozáznamu žalovaný uvedl, že první zmínku o něm obsahuje až úřední záznam o telefonickém hovoru osoby, která se představila jako P. J., ze dne 21. 9. 2016. Při podání vysvětlení na policii ani v oznámení o přestupku se žádné zmínky o videozáznamu neobjevují. Žalovaný zdůraznil, že dotčený videozáznam ani není důkazem, o který by se výrok o vině stěžovatele opíral.

[12] Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Po skutkové stránce z obsahu správního spisu plyne, že dne 24. 7. 2016 stěžovatel předával své bývalé manželce (svědkyni H.) jejich děti. Této události byl přítomen také přítel svědkyně - oznamovatel. Při tomto setkání došlo mj. ke slovním potyčkám mezi přítomnými, přičemž stěžovatel měl vyhrožovat a nadávat oznamovateli (měl mu mj. vyhrožovat, že skončí tak, že bude pít brčkem). Uvedené měl stěžovatel doprovodit gestem se zaťatou pěstí. Mezi stěžovatelem a svědkyní přitom byly v rozhodné době neshody ohledně péče o jejich děti, neboť stěžovatel žádal střídavou péči. Svědkyně podle své výpovědi pořídila několik záběrů incidentu. K tomu však dále uvedla, že nepořídila videozáznam celého incidentu, neboť vždy, když vytáhla mobil a chtěla natáčet, se stěžovatel zklidnil. Do správního spisu byla založena rovněž zpráva z psychologického vyšetření dětí stěžovatele a svědkyně, kteří se vyjadřovali k jeho osobě. Dcera stěžovatele uvedla, že stěžovatel křičel na svědkyni, nedávno „i na M. (tj. oznamovatel – pozn. NSS) křičel a nadával“, chtěl jim něco udělat; bála se a s bratrem utekli a brečeli. Tato zpráva je ze dne 11. 8. 2016, tedy z blízkého časového období po popisovaném incidentu.

[15] Podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.

[16] NSS nejprve poznamenává, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Důvody kasační stížnosti se musí odvíjet od tvrzeného pochybení krajského soudu, což není možné bez dalšího nahradit zopakováním odvolacích nebo žalobních námitek (jakkoliv spojeným s obecným tvrzením, že posouzení soudu je nesprávné). Kasační stížnost stěžovatele spočívá z převážné části v pouhém zopakování žalobních a odvolacích námitek, kterými se již podrobně zabýval žalovaný i krajský soud. NSS se s jejich závěry ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí může NSS odkázat na kasační stížností napadený rozsudek, resp. na rozhodnutí žalovaného (k tomu viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs

75/2005-30, ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47).

[17] Ačkoli není úlohou NSS při rozhodování o kasační stížnosti znovu podrobně vlastně jen zopakovat již vyřčené závěry správních orgánů a krajského soudu, lze v projednávané věci alespoň stručně tyto závěry připomenout.

[18] Správní orgány i krajský soud za stěžejní považovaly výpověď svědkyně H., jejíž věrohodností se s ohledem na její blízký vztah k oznamovateli a její spory se stěžovatelem podrobně zabývaly. NSS konstatuje, že tento důkaz správní orgány a krajský soud hodnotily v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu) jednotlivě i v souhrnu s ostatními podklady a s jejich závěry se NSS ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

[19] Výpověď svědkyně potvrdila nejen tvrzení oznamovatele, ale rovněž skutečnosti zjištěné z dalších shromážděných podkladů. Konkrétně se jedná např. o zprávu z psychologického vyšetření dětí stěžovatele, v níž sice není uveden konkrétní popis události ze dne 24. 7. 2016, avšak vyplývá z ní, že stěžovatel v daném období skutečně vystupoval konfliktně (slovy zprávy „*dělal problémy*“). Výpověď svědkyně se shoduje s výpovědí oznamovatele, přičemž jejich výpovědi se nejeví jako naučené či vykonstruované. Za této situace nebyl důvod o věrohodnosti výpovědi svědkyně pochybovat a dovozovat, že incident byl zinscenován svědkyní a oznamovatelem, kteří by chtěli stěžovatele zdiskreditovat, jak tvrdí stěžovatel. Obdobné úvahy uváděly správní orgány i krajský soud a NSS je považuje v kontextu daného případu za logické a dostatečné.

[20] K věrohodnosti výpovědi oznamovatele NSS uvádí, že touto otázkou se rovněž již zabývaly správní orgány a následně i krajský soud. Pokud stěžovatel namítá, že oznamovatel fyzicky bránil stěžovateli v odjezdu z místa incidentu a nebyl za to postižen, NSS ve shodě se správními orgány a krajským soudem konstatuje, že tento skutek není předmětem nyní projednávané věci.

[21] K stěžovatelem namítanému videozáznamu NSS je třeba zdůraznit, že nebyl při rozhodování o vině stěžovatele brán v úvahu, neboť nezachycoval celý průběh incidentu, což správní orgány podrobně zdůvodnily (a následně tak učinil rovněž krajský soud), a rovněž v tomto směru NSS na jejich rozhodnutí odkazuje. Protiprávní jednání stěžovatele bylo bez důvodných pochybností prokázáno jiným způsobem. Na základě uvedeného tedy NSS souhlasí také s tím, že provádět důkaz IT expertizou SD karty a výslechem policisty P. Z. by bylo nadbytečné.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

pokračování

[23] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 15. srpna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu

.